

nye Hjem er dannet i de dyre Tider under de høje Priser, og at disse faar Vanskeligheder, som de maaske ikke har Skyld i, erkender jeg. Det er klart, at man ogsaa paa det Omraade maa undersøge, om man kan finde nogen Vej, ad hvilken man kan naa til at yde en Haandsrækning, hvis den maatte være paakrævet. Men det er i hvert Fald ikke dette Lovforslag, der i den Forstand medfører disse Vanskeligheder; hvis de er en Følge af Deflationen, maa man jo erindre, at den begyndte man paa ved Loven i Fjor — og bevidst, med Tilslutning fra alle Sider og fra alle Erhverv. Jeg synes derfor, at Klagerne i hvert Fald kun har Berettigelse for dem, der den Gang — hvad jeg tror, det ærede Medlem gjorde — udtalte sig og stemte imod Ordningen.

I det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds' (Schovelin) mange Bemærkninger er der et Par enkelte, som jeg maaske maa sige et Par Ord om. Det ærede Medlem talte om de fremragende Bankdirektører, man har i Sverige, og jeg erkender, at det har man — jeg er ligesom han ikke i Stand til her i Danmark at se fremragende Bankmænd af en saadan Størrelse som dem, man har i Sverige. Men det har dog paa den anden Side ikke hindret, at Sverige ogsaa har haft sine Bankaffærer, sine meget store Tab paa Bankvæsenet og sine uhyre Besværligheder for at komme gennem Deflationen, som de i to Aar gik igennem i den Tro, at det var den rigtige Vej, utvivlsomt støttet og baaret frem af en Række af de fremragende Bankdirektører, som det ærede Medlem ser op til.

Det ærede Medlem gjorde ogsaa en Bemærkning om dem, som i Øjeblikket foretager Undersøgelsen eller Udredningen af, hvilke juridiske, økonomiske og andre Spørgsmaal den saakaldte Nedskæring kan antages at rejse, og sagde om den ene af disse, at han hørte til Nationalbankens Kreds. Jeg formoder, at det er Professor Axel Nielsen, der sigtes til. Jeg kan ikke nægte, at han hører til Kredsen, for saa vidt som han er Statens Repræsentant i Repræsentantskabet, men jeg tror ikke, at Nationalbanken, saa lidt som Professor Axel Nielsen selv, regner ham som hørende til det, man i Almindelighed forstaaer ved Udtrykket „Nationalbankens Kreds“.

Det ærede 9de Medlem for 6te Kreds (Gunnar Fog-Petersen), som, saa vidt jeg forstod, vilde stemme imod det foreliggende Lovforslag, mente, at man kunde hævde det Standpunkt, at den Lov, der blev vedtaget i Fjor, havde Gyldighed i to Aar, og at den skulde blive staaende i den Tid. Jeg

indrømmer, at der er noget tiltalende i den Tanke, og for adskillige Maaneder siden tænkte jeg noget lignende. Men efter at den stærke Stigning i Kronen var blevet gennemført, og efter at alle Partier i Valutaudvalget først i Juli og derefter i September Maaned med Vold og Magt havde taget mig og Nationalbanken i Nakken og sagt: Nu har I at holde fast paa det, I har vundet, ja, saa maa jeg sige, at jeg ikke længere forstaaer Talen om, at man kan blive ved Loven om de 70 Ø. som Minimumskurs. Hvis vi gør det, og den Situation indtræder, at Erhvervslivet en skønne Dag staaer overfor en Krone, der er gaaet ned fra 90 Ø. til 68 Ø., vilde det formentlig for Erhvervslivet være en i høj Grad uheldsvanger Situation at staa overfor Svingninger af det Omfang, som der saa vilde blive Tale om.

Det ærede Medlem spurgte om min Stilling til den Opfattelse af Valutakreditten, som har fundet Udtryk i det radikale Venstres Bemærkninger i Folketingsudvalgets Betænkning. Min Opfattelse er den, at Valutakreditten naturligvis først og fremmest skal sikre Opretholdelsen af den Minimumskurs for Kronen, som er fastsat. Men naar det paa den anden Side stærkt er foreholdt Nationalbanken og krævet af den, at den skal søge at modvirke de store Svingninger af Hensyn til Erhvervslivet, ser jeg ikke rettere end, at hvis Kronen under et Prisfalds Medvirken, under den Tilpasning, som er paa Vej og efterhaanden maa komme mellem Priser og Kronkurs — altsaa, hvis den Ligevægtstilstand, som jeg har talt om i Folketinget, indtræder — stiger, lad os sige til 95—96, maatte det anses for lige saa forsvarligt at søge at fastholde disse 95 eller 96 ved Hjælp af Valutakreditten, hvis man mener, de kan fastholdes, og at undgaa den store Svingning, det vilde være for Erhvervslivet at gaa fra 96 ned til 88. Men det er jo ikke et Spørgsmaal, jeg skal afgøre eller tage Standpunkt til, hvad det ærede Medlem formentlig ved, men et Spørgsmaal, som Valutaudvalget skal tages med paa Raad om (Afbrydelse) og Ministeren, ja, vel. Men det er ikke et Spørgsmaal, man er i Stand til at afgøre nu. Det maa til sin Tid afgøres under Hensyn til alle de da foreliggende Forhold og det Skøn, man da kan danne sig. I Dag er det jo kun rene Tankeeksperimenter, med hvilke det virkelige Liv ikke behøver at faa nogen Lighed.

Hauch: I den Tale, som det ærede 1ste Medlem for 4de Kreds (Veistrup) holdt, var der et for mig psykologisk interessant